

Szárkát szóró gőzös repült, mint a sárkány;
Alig győzték szemmel tovatűnő tájat.
Még a gőzsnél is sebesebben repült
Huszár Pali lelke; szinte belefáradt.
Hogy lelkének röptét mi se gátolhassa,
S apjától anyjáig sebesebben szálljon:
Meggönyörült rajta szerelmes csókjával
Fájó szívek baját elringató álom.

V.

AHÁNY HÁZ, ANNYI SZOKÁS.

Zugva, zakatolva szállt a tüzes gőzös,
Álmodott a fiu gyönyörűet, szépet.
Pelyhező bajsza is rezgett a mosolytól.
Hiszen azt álmodta: apjával beszélget.
Mikor a legszebbik képét mutogatta
Boldog aluvónak álom délibábja,
Fölrázta valaki: "Kelj föl, Pali öcsém,
Hiszen megjöttünk már Cleveland városába."

Fölrezzent a legény, megdörzsölte szemét,
S ébren is kereste a megszakadt álmot.
Letünt a délibáb, tünder-képe helyett
Bicskával szelhető, fojtó füstöt látott.
Csak az a szerencse, hogy a nagy sötétben,
Apró üveg-gyertyák ott is, ott is égnek.
"Füstön élnek itt tán egyik az emberek,
Szólott csodálkozva a fiu Kökénynek.

Szíves atyfiúk örömmel fogadták,
Nagyban ölelgettek mind az érkezőket.
Pali meg csak állott, mint a szomorú-fűz,
Senki emberke nem ölelte őt meg.
Meggönyörítő szívét biztatgatta váltig,
Hogy a szíveslátást ő is csak megkapja.
Mikor találkozna, megöleli százszor,
Megcsókolja százszor majd az édesapja.

Kökény Marci rászólt: "Gyere velem öcsém!"
S elvitte magával kormos, kis faházba.
Apját tudakolta legelőbb a fiu,
Arra se gondolt, hogy ut-porát lerázza.
Biztatták erősen, hogy kicsinyég várjon:
"Hiszen éhesen csak nem megyen innét el!"
Hosszu, nagy asztalhoz még le is ültették,
De csak nem esett jól neki semmi étel.

Kökény mikor látta, hogy a vágyakozás
Nagyon is a nyakán ül már a legénynek;
Fölszedődött lassan a gazdával együtt,
Hogy valahol Huszár Péter után néznek.
Keresték a címen, ami meg volt írva
Jó öreg betűkkel a régi levélben.
De a házban lakók nem ismerték Huszárt;
Biztosan elkerült valahová régen.